

РЕШЕНИЕ

№ 356

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иво Димитров

Членове: Величка Борилова
Зорница Гладилова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Иво Димитров Въззивно търговско дело № 20211001000987 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК, по препращане от чл. 621 от ТЗ.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от „КРИТ - ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК: 200469672 - ответник по молба с правно основание чл. 625 от ТЗ, депозирана от „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕООД, ЕИК: 831257890 срещу първоинстанционно решение № 261069 от 06. 07. 2021 г., постановено от Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-12 състав по т.д./н./ № 2082 по описа на съда за 2020 г., с което на основание чл. 630, ал. 1 от Търговския закон /ТЗ/, е открито производство по несъстоятелност на жалбоподателя, със законните последици.

Във въззивната жалба се излагат съображения за недопустимост /в жалбата по изложените съображения в тази част се твърди необоснованост, която би довела до неправилност, а не до недопустимост на решението, но за допустимостта на същото в обжалваната част въззивният съд следи и служебно/, и неправилност на обжалваното първоинстанционно решение,

иска се отмяната му и постановяване на друго решение по съществото на спора, с което молбата с правно основание чл. 625 от ТЗ за откриване на производство по несъстоятелност на жалбоподателя, да бъде отхвърлена в цялост, със законните последици, претендират се разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът по жалбата оспорва същата, претендира разноски за въззивната инстанция.

Присъединилият се кредитор заявява становище за основателност на жалбата.

Във въззивната инстанция не са събирани нови доказателства.

Софийски апелативен съд, Търговско отделение, Пети състав, като извърши проверка на редовността на въззивното производство, както и на обжалваното първоинстанционно решение, при условията и в пределите, установени в разпоредбата на чл. 269 от ГПК, съобразно която въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта - в обжалваната му част, а по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата /с приложимата в производството по несъстоятелност корекция на чл. 621а, ал. 1, т. 2 от ТЗ/, намира следното:

Въззивната жалба, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно, допустимо и правилно по същество, по следните съображения:

Решението, като постановено от законен съдебен състав, в изискващата се от закона писмена форма, в рамките на дискреционните правораздавателни правомощия на съда и съобразено с твърденията на ищеца в исковата му молба относно обстоятелствата, на които се основава искането, и търсената от съда защита, е валидно и допустимо.

Изложените в жалбата оплаквания досежно нередовността на молбата на кредитора, уважена с обжалваното решение, са такива не относно правилността /съответно – обосноваемостта, както се сочи в жалбата/ му, а относно допустимостта на решението, доколкото ако съдът се е произнесъл

по нередовна молба, това би сочило по необходимост даване на съдебна защита на процесуално ненадлежно упражнено право на молителя, и това оплакване е неоснователно. Противно на твърденията в жалбата, а и преди това по делото от страна на жалбоподателя, молбата по чл. 625 от ТЗ е пределно ясна за нуждите на процеса - заявяваща, като основание на материалноправната /и произтичащата от нея съответна процесуалноправна/ легитимация на ищеца да иска откриване на производство по несъстоятелност на длъжника му, конкретни вземания на молителя по търговска сделка, с произтичащите от съдебното уважаване на част от тях изпълнителни основания, по които са образувани изпълнителни дела. Излагането в молбата на източника на задълженията – конкретен договор между страните, последвалите действия на кредитора по реализирането му, представляващи образуването на съдебни и арбитражни производства, издаването въз основа на постановените в тях актове на изпълнителни листове, привеждането им в изпълнение, чрез образуването на производства по принудително събиране на съдебно и арбитражно признатите вземания на кредитора /пък били и изпълнителните дела впоследствие прекратени, поради перемирането им, при условията на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК – обстоятелство, което не се отразява нито на допустимостта, нито на основателността на молбата по чл. 625 от ТЗ по изложени по-долу съображения/, не сочи на нередовност на молбата. Напротив – същото допринася за изчерпателността и, необходима с оглед множествеността и сложността на отношенията между страните – материални и процесуални, а оплакванията в жалбата за необоснованост на обжалваното с нея решение, базирани на твърдения, че съдът не се бил ориентирал в отношенията между страните, са в пълно противоречие с установимите от материалите по делото, процесуални действия на страните, на съда и на изводите на съда, обективирани в мотивите към обжалвания съдебен акт. Твърденията за погасяване на вземанията на кредитора по давност, са обсъдени по-долу в настоящите мотиви.

По-нататък, преценено съобразно релевираните от въззивника оплаквания в жалбата му и след анализ в пълнота на твърденията на страните по делото, и на събраните в производства доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, първоинстанционното решение се явява и правилно, поради следното:

Изцяло са неоснователни, като също изцяло несъответни на събраните по

делото доказателства, поставените на първо място в жалбата оплаквания срещу правилността на обжалваното първоинстанционно решение, базирани на твърдения за несъществуване, като вземания на кредитора – молител в производството, към жалбоподателя – ответник, на такива вземания по търговска сделка, съответно – за наличието на надвишаващи размера на вземанията на кредитора, насрещни такива на длъжника му, сочещи според жалбоподателя на неоснователност на процесната молба за откриване производство по несъстоятелност на длъжника. Тези вземания на кредитора, заявени /и установени, доказани в цялост от него при условията на пълното и главно доказване, което именно той дължи да проведе по делото/, са установени със сила на пресъдено нещо между страните – както чрез постановените, влезли в сила като необжалваеми /и за които липсват данни да са атакувани, респ. – отменяни по реда на чл. 47 от ЗМТА/, арбитражни решения на АС при БТПП по в.а.д. №№ 483 и 487 по описа за 2013 г., така и по съдебен ред – като признати за съществуващи със също влязлото в сила решение на Софийски апелативен съд по т.д. № 80 по описа на съда за 2017 г. Формирана сила на пресъдено нещо по отношение на правопораждащите правото на ищеца да иска връщане на лизинговия имот, включително тези, потвърждаващи правните му твърдения относно неговата изправност, респ. – неизправността на насрещната нему по делото страна факти, е формирана и с влязлото в сила решение на Софийски градски съд по т.д. № 1313 по описа на съда за 2014 г.

Обективните и субективни предели на силата на пресъдено нещо /СПН/ на посочените съдебни и арбитражни решения, поради идентичността на вземанията, заявени от молителя в настоящото производство със съдебно и арбитражно установените /или на произтичащи от тях акцесорни такива, и за следващи се от изхода на делата между страните, деловодни разноси и разноси по изпълнението/, както и на страните в производствата /или съответно – техни частни праводатели и/или правоприемници/, са задължителни както за страните в настоящия правен спор, така и за съдебните състави, които са призвани да го разрешават.

Поради изложеното непосредствено по-горе, то и заявените по делото от жалбоподателя в защитата му срещу твърденията на молителя в производството – негов кредитор, правоизключващи възражения срещу

съществуването на така установените със сила на пресъдено нещо вземания на молителя, са изцяло преклудирани от действието между страните на влезлите в сила съдебни и арбитражни актове и настоящият, както и първоинстанционният състав, не са властни нито да ги обсъждат, нито да достигат до други изводи, различни от изложените във влезлите в сила актове, с които предходните спорове са разрешени със СПН.

Що става въпрос за правопроменящите и правоизключващи правата на молителя в производството, възражения на ответника по същата срещу твърденията в нея, същите са отново неоснователни.

Противно на твърденията на жалбоподателя, вземанията на молителя, заявени като основание на молбата му по чл. 625 от ТЗ, не са били погасени по давност преди депозирането на самата молба, а погасяването им в течение на настоящото производство, е препятствано от действието на разпоредбата на чл. 628а от ТЗ.

При зачитането и от настоящия съдебен състав, на задължителната за съда и за страните /срв. чл. 297-299 от ГПК/, СПН на предходно описаните влезли в сила съдебни и арбитражни решения, с които е съдебно и арбитражно отречено съществуването на конкретно заявяваните за годни за компенсация /срв. чл. 103 от ЗЗД/, с твърдения да са надвишаващи по размер тези на молителя, насрещни материалноправни притезания на ответника по молбата, към кредитора му – молител в производството, то и изцяло неоснователни, а и в частта им относно съществуването на вземанията на ответника – и неподлежащи на последваща съдебна преценка, включително и в настоящото производство, и въобще, са и всички, както твърдения на жалбоподателя, за предходно настъпила извънсъдебна компенсация на негови права с такива на молителя, така и изявленията му за съдебна такава компенсация /прихващане – чл. 103-104 от ЗЗД/, в рамките на настоящото съдебно производство.

Що става въпрос за оплакванията в жабата, базирани на пространните твърдения на жалбоподателя, както в жалбата, така и по делото в първоинстанционното съдебно производство, за прекратяване на описаните от молителя в молбата му и впоследствие в производството изпълнителни дела на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК – при хипотезата на перемирането им, поради неизвършване на изпълнителни действия по делата

в двугодишен срок, въззивният състав изцяло споделя правните твърдения на молителя в производството – ответник по жалбата, относно правното действие на същото прекратяване – прекратяването на изпълнителното производство на това основание погасява само процесуалното право на вискателя, посочен като такъв в изпълнителния лист /и евентуално – на негови наследници и/или правоприемници/, да изисква от съдебния изпълнител извършване на действия по принудително изпълнение - срещу конкретния длъжник, на конкретното изпълнително основание, само по конкретното изпълнително дело, съответно – и също само процесуалното задължение на длъжника по изпълнението да търпи осъществяването по отношение на него, на опосредяваната от съдебния изпълнител, иначе държавна принуда по реализиране правата на кредитора.

Прекратяването на принудителното изпълнение в случаи, като процесния, нито погасява изпълняемото материално право на кредитора /освен ако същото не се явява погасено на друго основание, каквото погасяване, включително по давност, както се посочи, в случая не се установява по делото да е налице/, нито възможността му въз основа на същия /или друг за същото негово притезание/ изпълнителен лист, производството по привеждане в изпълнение по който е прекратено, да иска образуването, съответно – и извършването на действия по принудително изпълнение по други, нови изпълнителни дела – при прекратяване на производството с влязло в сила постановление на съдебния изпълнител, изпълнителният лист подлежи на връщане на вискателя и последващите му права в изложения непосредствено по-горе смисъл, са изрично законоустановени, а упражняването им – също законово гарантирано, без при това възможността на кредитора, снабдил се с изпълнителен лист за притезанието си, да бъде по какъвто и да било начин ограничавана /с изключение на установеното от процесуалния закон принципно правило, че в при такова прекратяване разноските по изпълнението не са за сметка на длъжника/.

При така изложеното, и при присъединяване от страна на въззивния състав, към правните изводи на първоинстанционния съд в мотивите му, налага се извод за неоснователност на оплакванията на жалбоподателя в жалбата му досежно релевираната пред въззивния съд, материална незаконосъобразност на обжалваното по въззивен ред първоинстанционно

решение.

Неоснователно е оплакването в жалбата, базирано и на допуснати от първоинстанционния съд, съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до опорочаване на фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд в решението му, съответно – и до претендираната от жалбоподателя неправилност на същото, при разрешаването с него по същество на правния спор между страните.

При конкретният начин на процедирането на първоинстанционния съд по делото, включително и при подготовката за приключването на устните състезания по делото в първата инстанция, и обявяването му за решаване в последното, проведено по делото открито съдебно заседание в същата, не са нарушени, нито съществени сами по себе си процесуални права на жалбоподателя, нито пък е допуснато само по себе си съществено нарушение на други такива негови процесуални права по начин и в степен, че такова нарушение да обуслови претендираната от жалбоподателя в жалбата му, неправилност на обжалваното с нея първоинстанционно съдебно решение.

При това въззивният състав намира, че с оглед конкретните обстоятелства по делото, и на начинът му на протичане и приключване в първата инстанция, първоинстанционният съд е обезпечил в достатъчна степен възможност за жалбоподателя и процесуалния му представител, за упражняване процесуалните му права по делото, включително свързани с обезпечаване защитата му по съществото на спора - и чрез възможност да формулира задачи към ВЛ по допуснатата съдебна експертиза, заключението на която е прието в последното открито съдебно заседание по делото, макар и в отсъствие на процесуалния представител на жалбоподателя, и при самото му приемане.

При всичко така установеното и изложено, за въззивния състав се налага извод за допустимост, но неоснователност на въззивната жалба, с която е сезиран, поради което и обжалваното с нея първоинстанционно решение, като валидно, допустимо и правилно по същество, следва да бъде потвърдено, със законните последици.

С оглед изхода на делото във въззивната инстанция и на основание чл. 272 от ГПК въззивният състав препраща към мотивите и на обжалваното първоинстанционно решение.

Страните не претендират разноси във въззивното производство.
Воден от горното, Софийският апелативен съд, Търговско отделение, Пети състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261069 от 06. 07. 2021 г., постановено от Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-12 състав по т.д./н./ № 2082 по описа на съда за 2020 г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България, при условията на чл. 280 и сл. от ГПК, в едномесечен срок от връчването му.

Служебно изготвен заверен препис от решението да се изпрати незабавно на Софийски градски съд за вписване в книгата по чл. 634в, ал. 1 от ТЗ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____